

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra EN EKSILERET STUDENTS HÆNDELSER

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 73.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737874262544/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

og det Digt lyrisk Flugt og deslige Generalia, paa hvilke jeg anvender et af de faa Citater, jeg kan udenad:

Denn eben wo Begriffe fehlen,
Da stellt ein Wort zur rechten Zeit sich ein.

Jeg kunde have gjort mig vigtig ved at kramme det Citat ud, men jeg fandt det, reverenter talt, under min Værdighed.

Hvordan det gaar med Juraen? Gamle Ven, lad os forbigaa dette Punkt med Tavshed. Byfogden sagde i bemeldte Selskab, at det var langt tilbage med Folkets almindelige Retsbevidsthed. Det maa han bekende, den stakkels Mand, thi der har i et halvt Aar fundet tre Brandstiftelser Sted i hans Jurisdiktion, uden at det har været ham muligt at opdage noget som helst, og da en af de brandlidte forundrede sig derover, svarede han i en ynkelig Tone: „Men kære Mand, jeg kan da ikke mane eller vise igen.“ Jeg tror heller ikke, at jeg har nogen skarp udviklet Retsbevidsthed, i det mindste har jeg ondt ved at bevise mig selv, at det er min Pligt at betale, hvad jeg skylder forskellige københavnske Aagerkarle, tværtimod klør mine Fingre efter at pudse dem. Men hvorledes kan man studere Jura, naar man baade mangler etisk Alvor og Retsbevidsthed? Forklar Du mig det; jeg kan hverken teoretisk eller praktisk løse det Problem.

Eggen om Byen, som jeg strejfer ordentlig omkring i — Tiden skal jo gaa med noget — er i det hele nøgen og grim, dog fandt jeg i Forgaars et venligt Punkt i en Vandmølle ved en lille Aa. Der er nogle dejlige gamle Linde- og Hyldetræer, der rent skjule Møllehusets Have. Jeg tog et Par Hyldegrene til Side og saa' en nydelig Plet: Det lille Aaløb randt gennem Haven og var kranset med vilde Roser, det lave Hus laa i Baggrunden, helt bedækket af vild Vin, bag hvilken de smaa Ruder lo nok saa gemnyligt med deres af Solen brændte regnbuebrogede Glas. Jeg stod længe og nød dette lille Billede, da jeg hørte det rasle i Buskene tæt ved Siden af mig, og en lille firskaaren gammelagtig Fyr med et rødt, blussende Ansigt med vrede Blikke bag de hvide Svinøjehaar, med korte stride Børster paa det kugleformede Hoved, der sad dybt nede mellem et Par monstrøse Skuldre, kravlede hen ved Siden af mig og maalte mig med et udfordrende Blik. Jeg tror, med Skam at tale om, at jeg blev bange, thi der laa et vildt og vanvittigt Træk i de lyseblaa Øjne. Jeg rejste mig op og gik fulgt af det underlige Individis hæse Brummen. Ja, nu maa Du nøjes med denne lidet interessante Epistel, thi det er

varmt, og jeg begynder at blive søvnlø. Hvis Du finder nogle morsomme Bøger paa din Vandring — f. Eks. gennem Vænnernes Stuer — saa gør Strandhug og send mig dem. Med Undtagelse af min Holberg og de forbandede Juridica, fejede jeg mine faa Bøger ud, før jeg rejste fra København.

Din
Ludvig.

III.

N—, d. 13. Juni 18 . . .

Folk her i Byen synes ikke rigtig om mig mere. Hr. Handrup er stødt, fordi jeg ikke gider sidde hele Dagen sammen med ham paa Gæstgivergaarden; Brændevinsbrænder Stang har i en Diskussion, der havde min ringe Person til Genstand, erklæret mig for et „Subjekt“, der var sendt herover fra København, hvor jeg havde været en rigtig „Drivert“. Byfogden finder, at jeg mangler Alvor, og har faaet Apotekeren over paa sin Mening, især da den sidste var bleven choqueret af den Grund, at jeg, da jeg kedede mig saa grusomt paa et Skovbal, listede mig ud af Skydeselskabspavillonen, hvori det holdtes, ned paa Bøndernes Danseplads, under aaben Himmel, og svang nogle rødkindede Landsbyskønheder, og det umiddelbart efter at jeg havde danset med samme Apotekers ældste Datter, det æstetiske Lys, som siden den Tid kalder mig „Don Giovanni en miniature“, en Vittighed, som Apotekeren gengiver hver Aften, han viser sig paa Klubben. Da jeg imidlertid trænger til menneskelig Omgang, passiarer jeg af og til med min Nabo Mogens Lassen, der er Vogemand og Avlsbruger, en Mand, der altid er opfyldt af Sorg over Kvindekønnets Daarlighed. Hans Vænge, hvori hans Lade staar bygget, grænser op til Madam Jokumsens lille Have, og om Aftenen staar Mogens Lassen og jeg paa hver sin Side af Buksbømhækken, der danner Skellet mellem Madam Jokumsens og hans Territorium. Du bør dog lære at kende denne Misogyn af Folket.

I Gaar, da jeg traf ham, mødte han mig med en Hovedrysten og kløede sig stadig bag Øret med Spidsen af sin korte Pibe, der ellers hviler paa hans langt frem- og nedhængende Underlæbe, hvilken i Forbindelse med de altid rindende Øjne, det lange rynkede Ansigt, hvis Pande er skjult af nedfaldende graa Haartjavsler,